

Παναγιώτης Χαλούλος

Ἀπόψε δούλεψα τὴν πέτρα
ν' ἀνοίξω παραθύρι
κίτρινο στάχυ τῆς νύχτας
μπορεῖς νὰ λύσεις τίς σφραγίδες
τῶν λόγων μου;

Ἀπόψε δούλεψα τὴν πέτρα
ν' ἀνοίξω παραθύρι.
Στάχυ μεστωμένο τοῦ ἡλίου
ΜΠΟΡΕΙΣ νὰ λύσεις τίς σφραγίδες
τῶν λόγων μου.

Α. Λ. Ρηγόπουλος

Π Π

Εὐθύς ὡς ὁ χτεσινὸς στρατιώτης πέταξε τὴν πέννα του πρόσχα-
ροι ποιητὲς πήρανε τὴ θέση του, σφυρηλατώντας τὰ τραῖνα ποὺ
μεταφέρουν τίς καλὲς παρθένες στὸ χορό. Τότε μοῦ 'πες «νὰ στή-
σω τὸ νοικοκυριό μου».

: :

Ναι • Τὰ ξεμυαλισμένα πτώματα εἶναι μιὰ διαστικὴ πραγματι-
κότητα. Ἴσως ὅμως ὁ διακορευμένος ὕμνος νὰ ταίριαζε καλλίτε-
ρα στὴ σύσφιξη διενέξεων ἀπὸ μιὰ δισταχτικὴ μέδουσα, τῆς δ-
ποίας ἐντούτοις ἡ ἐναλήθης ἐμβρίθεια στὴν ἔμπρηση συμπάντων
κόσμων εἶναι ἀναπόφευκτη.

- -

Δὲν γίνεται νὰ ὀπισθοδρομεῖς γιατί θὰ σὲ πάρουν στὸ φιλό. Ἐ-
κεῖ θὰ μείνεις περιμένοντας τὸν κοντὸν ἱππόκαμπον.

, ,

Ἄν οἱ μυστικὲς δενδροστοιχίες τῶν φυσικῶν περισκελαιῶν ἀνθί-
σουν φθινόπωρο, οἱ πλούσιοι καρποὶ μιᾶς ξεσχισμένης ὑπομονῆς
θὰ γίνουν μυιγοπαγίδες.

. .

Ὁ μικρὸς φύλακας τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίᾳς ἀπεδείχθη ἀνείδι-
κευτος στὴ διατήρηση φρούδων περιστάσεων. Ἔτσι περιορίσθη-
κε στὸ ρόλο τοῦ κράχτη πυγολαμπίδων.

;

Πρόδος δὲν πᾶ νὰ πεῖ σύνθημα. Γιατὶ μόλις οἱ χρυσαλίδες θὰ
γίνουν τροφαντὲς πεταλοῦδες χίλια μύρια ἀκτινίδια θὰ εἰσβάλ-
λουν μέσα μας ἀλώνοντας τ' ἀνυπεράσπιστά μας κύτταρα. Ἀλλὰ
τότε ποιδὲς θὰ φυλάει τὴν προοδευτικὴν Ἑλένη;

Δημοσθένης Κερασίδης

Ὅταν ἀναδύεσαι ἀπὸ τὴ θάλασσα θηλυκὸς ἄγγελος
μὲ μορφὴν ἐφήβου
στολισμένος τὸ δειλινὸ πρόσωπο τοῦ δύνοντος — ἄδοντος ἡλίου
καὶ
ῥόμος νὰ συλλαβίσῃς τὴν ἀνείπωτη θηλυκότητα τοῦ κόσμου,
εὐθύς μὲ τὴν ἐκπνοὴ τῆς ἐνδομήτριας ἐκείνης ὥρας
τὸ κάλλος κ' ἡ παιχιδιάρικη παρθενικότητα τῶν κοριτσιῶν
ψάλλοντας ὕμνους ἐρωτικoὺς μὲ τὰ ὑγρὰ χεῖλάκια τους
στὶς ὀχθες τῆς μόνης κι ἐπώδυνης ὁμορφίᾳς σου,
ἀνοίγεται μὲ ἤχους κοριτσιίστικου πρωινοῦ
ἀντίστροφα τῆς πορείας τοῦ κόσμου μέσα μου
καὶ φέρνει τὸ αἷμα τῆς ποίησης
τριάδα ὁμοούσιος
(Μάνα, Κόρη καὶ Ἅγιο Πνεῦμα)
παντοῦ στὴν δόξα τοῦ ἡλίου
στὴ μητέρα θάλασσα πλατειά,
ἀγιασμὸς (ἄρτος καὶ οἶνος)
μέσα στὰ κόκκινα ποθούμενα στόματα
ποῦ ἀσκητικὰ ὑποφέρουν τὴν ὁμορφιά σου,
τὸ ἔβγα τοῦ κορμιοῦ σου στὸν κόσμο (...)
(ἀπόσπασμα)

Φώτης Τερζάκης

ΕΣΘΗΡ

Νὰ γεννιέσαι ὀρθὴ ἐπάνω στὸ φτερό
νὰ κρατᾷς τὸ διαμάντι
τῆς θλίψης — νὰ κρατᾷς,